

วรวิทย์ แซ่เต๋ม 2549: ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ของ
ราษฎรในเขตพื้นที่มูลนิธิโครงการหลวง จังหวัดเชียงใหม่ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(เศรษฐศาสตร์เกษตร) สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตรและทรัพยากร
ประธานกรรมการที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิ ตันตังกุล, Ph.D. 196 หน้า
ISBN 974-16-2121-3

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ความรู้ความเข้าใจด้าน
ความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้ ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ การพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ และ
วิเคราะห์หาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรเขตพื้นที่มูลนิธิ
โครงการหลวง จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุตามแบบจำลองโลจิต

ผลการศึกษาพบว่า หัวหน้าครัวเรือนมีอายุเฉลี่ย 44.25 ปี ส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษา มี
ระยะเวลาในการตั้งถิ่นฐานเฉลี่ย 35.44 ปี ส่วนใหญ่เป็นชนเผ่ากะเหรี่ยงร้อยละ 32.60 สมาชิกเฉลี่ยต่อ
ครัวเรือน 5 คน มีการถือครองที่ดินเป็นของตนเองเฉลี่ยครัวเรือนละ 11.81 ไร่ อาชีพหลักของครัวเรือนอยู่
ในภาคเกษตรกรรม มีรายได้สุทธิเฉลี่ยต่อครัวเรือน 29,672.41 บาท และหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน
35,783.16 บาท มีระยะทางจากที่อยู่อาศัยถึงเขตป่าเฉลี่ย 2.57 กิโลเมตร ครัวเรือนมีการพึ่งพิงทรัพยากรป่า
ไม้จากการเก็บหาของป่าร้อยละ 72.03 มูลค่าของการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้เฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ
1,879.30 บาท คิดเป็นสัดส่วนของมูลค่าในการใช้ประโยชน์ในครัวเรือนร้อยละ 77.17 และเพื่อการค้าร้อย
ละ 22.83 ความรู้ความเข้าใจด้านความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้และความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่า
ไม้ของครัวเรือนอยู่ในระดับสูง

สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ ได้แก่ อาชีพหลักของครัวเรือน จำนวนสมาชิก
ในครัวเรือน และหนี้สินของครัวเรือน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ ขณะที่
ระยะเวลาการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน รายได้สุทธิของครัวเรือน และการเข้าเป็นสมาชิกโครงการ
หลวง มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ โดยครัวเรือนที่มีอาชีพหลักในภาค
เกษตรกรรมและไม่ได้เป็นสมาชิกโครงการหลวงจะมีความน่าจะเป็นที่ครัวเรือนมีโอกาสนในการพึ่งพิง
ทรัพยากรป่าไม้สูงสุด ร้อยละ 99.79

